

GARY SHTEYNGART

DESTINAȚIA:
AMERICA

Traducere din limba engleză de Dorina Tătăran

CORINT
FICTION

1

DESTINAȚIA: AMERICA

Barry Cohen, un bărbat care administra active de 2,4 miliarde de dolari, a intrat împleticindu-se în autogara Autorității Portuare. Era vizibil băut și sângera. Deasupra sprâncenei stângi avea o tăietură, acolo unde îl crestase unghia bonei, iar de la soție, o zgârietură în formă de lacrimă, sub ochi. Era 3.20 dimineața.

Ultima dată când venise la Autoritatea Portuară fusese cu douăzeci și patru de ani în urmă. Făcuse o călătorie cu autocarul în Richmond, Virginia, să își vadă iubita din facultate. Călătoria aceea cu autobuzul, din tinerețe, i se derula în minte de fiecare dată când primea o lovitură din partea S&P¹ sau când descoperea ceva nou și îngrozitor legat de boala fiului său. Când închidea ochii, Barry își închipuia autostrada șerpuind și țara chemându-l, de-o parte și de alta a drumului. Se vedea așezat pe o bancă tare din lemn, la un popas de pe marginea șoselei. O femeie îndesată, cu mers ca de crab și o grămadă de povești de spus, îi aducea o farfurie cu fasole marinată și friptură de porc. Vorbeau de la egal la egal despre greșelile pe care le făcuseră în viață,

¹ Indice bursier realizat de compania Standard & Poor's, care include 500 de companii publice mari, cele mai multe americane (n. red.).

iar ea nu voia să-i ia bani pe mâncare, dar el plătea oricum. Și îi zicea „Mulțumesc, Barry”, pentru că, în ciuda diferenței financiare considerabile dintre ei, deja își spuneau pe numele mic.

A mers clătînându-se până la șirul de polițiști și polițiște care păzeau barierele de noapte, menite să direcționeze călătorii din stradă până la porți.

— Unde sunt autobuzele? a întrebat el. Vreau să plec de aici.

Pentru polițiști, arăta ca un newyorkez oarecare. Un bărbat care sângera; și-o luase, avea părul răvășit și transpirat; purta o vestă sport peste tricoul scump, pe care scria un singur cuvânt: CITI. Era înalt și avea constituția unui înotător, umerii lași îngustându-se, până la încheieturile feminine, un neajuns, în orice moment al istoriei, dar niciodată mai mult ca în 2016, la începutul primei veri a lui Trump. Gâfâia, după ce trăsese după el un geamantan mic, pe roți, de la apartamentul lui din Madison Square Park, în total, douăzeci de cvartale. Noaptea era caldă și adia vântul, o noapte de Manhattan perfectă, de genul nu-vreau-să-mor-acum, și, cu fiecare stradă pe care o lăsase în urmă, devenise tot mai sigur de ceea ce era pe cale să facă mariajului său.

— La parter, a zis unul dintre polițiști.

Barry a făcut cum i s-a spus, cu geamantanul mic legându-se după el. Aerul de aici era diferit. Putea spune cu certitudine că nu-și amintea să fi respirat de curând sau vreodată, de fapt, un astfel de aer. Cel mai simplu mod de a-l descrie era să spună că mirosea a picioare. Dar ale cui picioare? El nu avea obiceiul să miroasă picioare, excepând, poate, în vestiarul de la Equinox, unde propriile-i picioare miroseau a clor, pentru că înota. Picioarele soției

lui, era sigur, miroseau a caprifoi, la fel ca restul corpului ei, dar nu intenționa să se gândească la ea acum.

A găsit un ghișeu Greyhound, dar era închis și nu exista niciun afiș în care să se spună când se va redeschide.

— Socialism, a zis Barry tare, deși știa că Greyhound Lines era o filială din Dallas a companiei scoțiene FirstGroup și nu un serviciu oferit de guvernul nostru.

În seara aceea, băuse un whiskey Karuizawa, care costa douăzeci de mii de dolari. Mai greșește omul. A văzut un chioșc de ziare Hudson¹ și s-a îndreptat spre bătrânul sud-asiatic din spatele tejghelei.

— Unde sunt autobuzele? a întrebat el.

— La parter, i-a răspuns bătrânul.

— *Sunt* la parter.

Bătrânul indian a ridicat din umeri. Cu ochii lui cu pleoape lăsate, se uita la Barry și la fața lui sângerândă, de parcă ar fi vrut să afle ce-l adusese în halul ăsta. Barry îl ura. Putea să îl urască, pentru că soția lui era indiancă.

— Aveți revista *WatchTime*?

— Nu.

— *Watch Journal*?

— Nu.

— Orice altceva despre ceasuri?

— Nu.

Cam astea erau toate interacțiunile posibile dintre ei. S-a mai uitat o dată în jur. Ghișeul socialist Greyhound era tot închis. Incredibil, *futu-i*. Era un indicator pe care scria SPRE PORȚILE I-78. Așadar, poate că acolo erau autobuzele. Scara rulantă care ducea la parter era defectă, iar pe ultimele

¹ Hudson News – companie cu magazine în toată America de Nord, în special în aeroporturi și terminale pentru navetiști (n. red.).

trepte stătea un alt indian, cu o vestă Hudson News, ținându-și capul în mâini. Părea să plângă. Unul dintre cei mai buni brokeri ai lui Barry era un tip pe nume Akash Singh, dar el *rupea* în negocieri.

Și-a tras geamantanul pe scara rulantă defectă, îngrijorat pentru ceasurile din el. Cele automate erau în siguranță, în cutiile de întoarcere Swiss Kubik, dar cele cu întoarcere manuală n-ar fi trebuit expuse la astfel de șocuri, mai ales Universal Genève Tri-Compax-ul, care era fragil, fiind de la începutul anilor 1940. În mod normal, Barry nu putea merge într-o călătorie fără să ia cu el cel puțin trei ceasuri care să îi țină companie, fiecare dintre ele era un prieten vechi și prețios, dar pentru a duce la bun sfârșit călătoria aceea avea nevoie de nu mai puțin de o jumătate de duzină. Și-a ridicat bagajul, dar din cauza mișcării i-a venit să vomite. S-a așezat pe o treaptă a scării rulante și s-a gândit la indianul care stătea plângând mai sus. Va reuși să treacă și de asta. Putea să treacă de orice, după tot ce îndurase în anul acela. Soția lui nu îl iubea. Nu îl dorea. Și, cu toate că o dorea, nici el nu era sigur că o iubea. Și-a amintit de călătoria aceea de demult, când se dusese până în Virginia, Richmond, să o vadă pe Layla, iubita lui din facultate, și de vântul prin părul lui, când autobuzul pătrunsese în tunelul Lincoln, iar apoi în New Jersey. Chiar simțise vântul prin păr? Se deschideau geamurile autobuzelor pe vremea aceea? Da, probabil că da. Se deschideau acum? Probabil că nu. Dar putea să își imagineze vântul în părul lui, puținul pe care îl mai avea, pentru că, spre deosebire de ce zisese soția lui, *avea imaginație*. S-a ridicat și, ținând strâns la piept geamantanul cu ceasuri, a urcat treptele rămase.

Nu era bine acolo. Nu era bine deloc. Mirosea de parcă cineva mâncase un sandwich cu pește. Erau oameni care

stăteau pe bănci, pe bagaje, pe linoleumul maro de pe jos. Erau porți cu numere și destinații, ca la aeroport, iar dincolo de porți, autobuzele așteptau în duhoarea și bezna de afară. Asta era chestia. Puteai merge oriunde în țară. Drumul nemărginit! Odată, Barry luase un tren Acela până la Boston, în urma unui pariu cu Joey Goldblatt, de la Icarus Capital Management; trenul era mai rapid și mai plăcut, dar acum avea șoseaua dinainte și, odată ce porneai la drum, toată țara se grăbea să te salute și să îți umple paharul cu ice tea. Deveneai un călător și nimeni nu putea să îți spună că n-ai imaginație, sau că n-ai suflet, sau ce mai spusese soția lui, să îl insulte în fața scriitorului guatemalez și a soției lui, doctorița din Hong Kong, din al căror apartament plecase umilit, cu doar câteva ore în urmă, în arșița cu damf de whiskey a nopții. Să fii înjosit în fața altora, să fii umilit în fața unora care îți erau *inferiori*, văzuse asta la soțiile prietenilor lui care lucrau cu fonduri speculative, iar acela fusese mereu primul pas spre divorț. În domeniul lui, mândria nu era negociabilă.

Barry s-a uitat la destinații. Washington Express. Cleveland Express. Casino Express. Totul era expres. Apoi, a găsit ce căuta. O poartă pe care scria RICHMOND, VA. Era singurul autobuz care nu era expres. Bun. Se va duce la Richmond. În ultimele două luni, de când cu diagnosticul fiului său, făcuse niște verificări intense pe Facebook și aflase că Layla era tocmai în El Paso, Texas. Dar Richmond era un început. Richmond însemna amintiri. S-ar putea ca părinții ei să fie încă în acel loc. Cum ar fi să-și facă el apariția acolo, pur și simplu? Nu cu un zbor la care îi dădea acces contul său NetJets, ci cu Greyhound?

Își amintea ceva din călătoria aceea de demult, când se dusese să o vadă pe Layla. Felul în care autobuzul Greyhound

cotise după plecare, apoi iar și iar prin misterioasele pasaje întunecoase ale Autorității Portuare, după care ieșise pe un pasaj rutier suprateran luminat, sub care orașul scânteia fascinant și ademenitor, cu toată feroneria lui Art Deco. În ultimii trei ani, Barry se gândise tot mai des la acel moment al plecării, la rampa către cer, ori de câte ori cifrele roșii care îi sfâșiau sufletul se iveau pe terminalul lui Bloomberg¹, lângă care păstra o poză mare, înrămată, cu fiul lui, Shiva, cu toată frumusețea ochilor lui negri; Shiva, ținând îmbufnat o păpușă pe nume Maurice, la care nu se uita niciodată. Sub ramă, Barry avea incrustate cuvintele TE IUBESC, IEPURILĂ, cu litere aurii stridente, doar să-și aducă aminte că îl iubea, într-adevăr, mai mult decât orice altceva.

Un tânăr de culoare, cu o vestă verde, stătea în fața porții Richmond. Era greu de spus ce făcea acolo, dar purta o vestă verde.

— Vreau să cumpăr un bilet, i-a zis Barry.

— Drace, i-a zis bărbatul, ce s-a întâmplat cu fața ta?

Era prima dată în noaptea aceea când cineva îi observa durerea.

— M-a lovit nevastă-mea, a zis Barry. Și bona fiului meu.

— Îhî.

Bărbatul avea pe față un șirag de coșuri.

— Vreau să merg la Richmond.

— Îhî, a făcut bărbatul cu vestă verde.

— Nu am bilet.

— Te duci *sus*, la ghișeul de bilete.

— E închis.

¹ Companie media, care oferă și servicii financiare, cu sediul în New York. Terminalul Bloomberg este un sistem software care permite analiza în timp real a datelor financiare și plasarea tranzacțiilor pe o platformă electronică de tranzacționare (n. red.).

— Da, dar o să deschidă, până la urmă.

— Unde e toaleta?

— E defectă.

— Defectă?

— E una la etajul al treilea, dar trebuie să deblochez lif-tul, să poți urca.

— Ar fi mai bine să îmi cumpăr biletul mai întâi.

— Autobuzul nu pleacă nicăieri. Aș putea totuși să deblochez scara, să urci. Ai fața varză.

Era timpul să încheie afacerea, ca și cum bărbatul acela ar fi fost un potențial investitor.

— Eu sunt Barry Cohen. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

— Eu sunt Wayne. Sigur nu vrei la baie?

— Mă duc să îmi iau biletul mai întâi, Wayne. Ești un tip foarte de treabă. Aș vrea să fi avut pe cineva ca tine în echipa mea.

— Lucrezi la Citibank?

Wayne observase vesta lui cu Citi.

— Nu.

— Atunci trebuie să pun la îndoială gusturile tale în materie de îmbrăcăminte, a zis Wayne.

A zâmbit, iar Barry i-a întors zâmbetul. Primul lui zâmbet din noaptea aceea.

A urcat din nou scările rulante cu geamantanul după el. Bărbatul cu vesta Hudson News nu mai plângea, iar acum se uita absent, cu ochi umflați, la treptele scării rulante defecte. Autobuzul de Richmond pleca în douăzeci de minute, iar oblonul era încă tras la casele de bilete. O femeie cu o căciulă tricotată cu urechi de iepuraș mov și un tricou fără mâneci, pe care scria PARIS, cu strasuri, se ținea de ochiurile oblonului, uitându-se la ghișeele goale așa cum s-ar fi uitat o soție de marinar la un vas ce iese în larg.

— Trebuie să plec de aici, i-a zis Barry.

Femeia i-a studiat fața. Avea treizeci sau cincizeci de ani, era greu de spus, iar el și-a închipuit că fiecare clipă a vieții ei fusese dureroasă.

— Nu zău, a zis ea.

— De ce nu deschid?

— Există un ghișeu de bilete la etaj, dar tipul a zis că e închis din cauza unor probleme tehnice.

— Probleme *tehnice*?

— Așa a zis.

— Asta nu e bine. Autobuzul meu pleacă în douăzeci de minute.

— Mie-mi spui.

— Nu e bine, a repetat Barry.

— Ce vrei să fac *eu*? a zis femeia.

Una dintre urechile de iepuraș croșetate i-a căzut pe față. Dinții de jos păreau să fie acolo unde ar fi trebuit să fie cei de sus și nu avea niciun dinte jos. Era albă. La doar o oră de când pornise în călătoria aceea, Barry începea să înțelege câte ceva despre fenomenul Trump. Ca un idiot, spărsese 1,7 milioane, aproape doi gologani, pe Marco Rubio¹. Avusese de ales? Stătuse cinci ore la o cină cu Ted Cruz², într-un separeu de la Gramercy Tavern, după care Joey Goldblatt se întorsese spre el și îi șoptise: „E un psihopat.” Așa că toți își pariaseră milioanele pe Rubio. Ar fi trebuit s-o

¹ Senator republican american de origine cubaneză. În 2016, a pierdut în fața lui Donald Trump la alegerile din cadrul Partidului Republican pentru nominalizarea candidatului la președinția americană (n. red.).

² Politician republican ultraconservator, având, ca și Rubio, rădăcini în Cuba. A ieșit pe locul al doilea în lupta cu Donald Trump în alegerile pentru desemnarea candidatului la Casa Albă (n. red.).

întâlnească mai întâi pe femeia aceea. Rubio nu putea face nimic pentru ea.

Nu avea cum să urce în autobuz fără bilet. Dar ghișeul de bilete nu era deschis. Și-a pipăit telefonul.

Nu.

Încetează.

Ideea acelei călătorii era să plece singur în lume, să-și rezolve problemele, exact ca femeia cu urechi de iepuraș, exact ca versiunea lui de nouăsprezece ani, student în anul doi la Princeton. Unde îl pierduse pe Barry cel de nouăsprezece ani? Cel care fusese atât de pregătit să iubească și, totodată, să-i fie frântă inima, nu în felul în care îi frânsese inima fiul lui, Shiva, ci într-un fel care se vindeca.

Femeia cu urechi tricotate vorbea cu o tipă trans, care mânca dintr-o pungă de Lay's, cu multă poftă. Barry era la vreun metru de ele, dar era ignorat complet.

A sunat-o pe Sandy, pe numărul ei pentru urgențe. Era trei și jumătate dimineața, dar desigur că ea va răspunde și nu îi va lua mai mult de două secunde să își alunge somnul din voce. Sandy lucrase pentru Pataki¹, în aceeași funcție, pe vremea când el era guvernator, atât de bună era. Și-a închipuit-o întinsă lângă partenera ei dominicană robustă, fund în fund. Barry era republican, dar susținea căsătoriile între persoane de același sex, încă din al treilea trimestru al anului 2014. Nu avusese cum să tacă în legătură cu căsătoriile între persoane de același sex. Ba chiar îi ținuse o prelegere cândva lui Sandy despre cum ea și cum-o-fi-che-mat-o ar trebui să se căsătorească, pentru că problema cu țara noastră era...

¹ George Elemer Pataki – avocat și politician american care a fost guvernatorul New Yorkului între 1995 și 2006 (n. red.).

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Sandy.

— Am nevoie să faci o rezervare la un autocar Greyhound spre Richmond, Virginia, acum.

— O mică observație, a zis Sandy. Nu pari a fi prea bine.

A zis o grămadă de alte chestii, într-o succesiune rapidă. Voia să știe dacă era în desfășurare ceva cu implicații legale, despre care n-ar trebui să discute la telefon, dar va veni imediat cu un Uber, să o aștepte unde era. Indiferent despre ce era vorba, dimineța va aduce o „rezolvare”. A pomenit de „optică”. „Știa cum era să călătorești cu Greyhound?” Dacă era musai să meargă, putea să folosească NetJets, de la Teterboro. Putea să „fie în aer” în două ore. Spre Richmond existau zboruri directe JetBlue, Delta și United. Mai era Acela, plus un tren regional. De ce făcea asta? Competența ei era minunată. Sandy era singura femeie din firma lui, în afară de fetele sexy de la relații cu investitorii. Angajaseră o tipă ce fusese biologă la Oxford, cam rea de gură, care se ocupa de managementul riscurilor, o altă lesbiană ce-i spusese cândva în față că era „retardat”, dar după trei ani plini de dezastre, în care activele lor scăzuseră la mai mult de jumătate, plus *cealaltă chestie*, se mutase la un start-up din Valley.

Pe măsură ce la celălalt capăt competența lui Sandy creștea în amploare și ton, Barry se uita la femeia cu urechi de iepure tricotate și la cea trans cu chipsurile Lay's, care continuau să îl ignore. Furia care poate că tocmai îl costase propria familie îi curgea încă prin vene. Bărbați și femei, femei și bărbați. Furia lui nu putea fi oprită.

— Când m-ai angajat șef de personal, ți-am spus că trebuie să am încredere în superiorul meu, spunea Sandy. Asta trebuie să știu. Pot să am încredere în tine acum?

— Doar fă-ți dracului treaba! a țipat el.

Femeia trans de lângă el s-a oprit din mâncat chipsuri. Ea și tovarășa ei i-au studiat fața zgâriată. Instinctiv, s-au uitat în jur, căutând protecție, dar, în ciuda numelui Autorității Portuare, nu *există* niciun fel de autoritate dincolo de circumscripțiile organizate ale orașului imperial. Deci asta era el acum – un bărbat care țipa la femei. Care agresa copiii cu dizabilități. S-a uitat la fața speriată a Seemei și la cea a lui Shiva. Trebuise să-și ia tâlpășița, înainte să facă și mai mult rău.

— Bine, bine, a zis Sandy. Stai acolo.

Probabil că partenera ei era deja complet trează, cu buzele umede lipite de spatele ei, speriată de larva care răsuna în cutia lor din sticlă de-optzeci-și-patru-de-metri-pătrați-și-1,3-milioane-de-dolari din Downtown Brooklyn, gândind la fel ca orice newyorkez când dădea de belele: „Oare va trebui să plec de aici?”

Și astfel, după ce le terminase pe soția lui și pe bona filipineză, a distrus noaptea altor două femei.

Femeia trans cu Lay's și Urechi de Iepuraș s-au mutat în cealaltă parte a holului, supraveghindu-l pe rând. Șuşoteau ceva, spunând probabil că era nebun, că știau tipi ca el, poate chiar ieșeau cu tipi ca el, deși nu cu unii care purtau o vestă sport stupidă, pe care scria Citi. Trebuia să se calmeze. Violența era încă acolo, pulsându-i în vârful degetelor. De câte ori simțea că își pierde controlul în felul acela, când lumea se clătina în jurul lui și parcă propriul trup îl trăda, își amintea ce îi spusese psihiatrul lui: „Uită-te la ceas.”

S-a uitat la ceasul lui. Era un Nomos Minimatik, cu un cadran de culoarea șampaniei. Ceasurile Nomos erau noua lui pasiune. Nu erau ceasuri scumpe, cel mult douăzeci de mii de dolari, dar erau fabricate în orașelul german Glashütte, departe de toate ceasurile elvețiene gata să-ți ia ochii și exagerat de scumpe, și erau fidele unei estetici Bauhaus

riguroase, dar ludice. Ceasul a avut efectul scontat. L-a calmat. Finețea cadranelor, spațiile generoase dintre cifrele arabe și, cel mai important, secundarul portocaliu mititel, o mână de copil, învârtindu-se elegant în jurul micului cadran subsidiar, de parcă viața era simplă și promițătoare. Ceasul a absorbit văpaia inumană a spațiului din jurul lui, înlocuind-o cu frumusețe și speranță. Și-l aminti pe Shiva adormit în brațele lui, când avea trei săptămâni, ca un iepuraș brun și dulce, și chiar și atunci șoptise, uitând de tâmpeniile lui de evreu agnostic decăzut: „Te rog, Doamne, nu-i face nimic, da? Păcatele mele sunt doar ale mele.”

A tras aer în piept. A zâmbit. Asta era nebunia. Un ceas bun îl făcea să zâmbească, așa cum obișnuia să îl facă să zâmbească fiul lui, pe vremea când era doar un ghemotoc perfect și neajutorat. Așa cum îl făcuse Seema să zâmbească, înainte să se căsătorească, atunci când contesta tot ce spunea el despre viață, politică și estetică. Lui i se părea super ca un tip cu statutul lui să se căsătorească cu cineva care îl contrazicea orice ar fi spus. Opoziția loială. „E cea mai frumoasă și mai deșteaptă femeie pe care am cunoscut-o vreodată”, îi plăcea să le spună prietenilor lui, după ce încetaseră să se iubească.

Putea să identifice exact momentul acela. Fuseseră la o petrecere de ziua cuiva, la Eleven Madison, zece cupluri care lucrau în domeniul fondurilor speculative și de capital privat, iar ea vorbea cu Joey Goldblatt și cu proaspăta lui soție de moment, abia trecută de adolescență. De când cu diagnosticul, Seema își petrecea tot timpul căutând ajutor pentru Shiva, abia băgându-l în seamă pe Barry. Deja se simțea singur. Iar atunci îi auzise vocea pentru prima dată de câteva săptămâni, și fusese prea sonoră, prea beată pentru binele ei, spunându-i tinerei soții a lui Joey: „Singurul

nostru răsfăț *real* este un bucătar personal.” Lăudăroșenia aceea umilă, tipică, de bancher. Sunase atât de fals. Atât de ne-Seema. Ca o confesiune deschisă, adresată tuturor prietenilor lui: „Între noi au rămas doar banii.”

Dar *care* prieteni? Îi rămăseseră atât de puțini. Ea fusese cel mai bun prieten al lui. Ea obișnuia să-i citească din Paul Krugman la micul dejun, iar el îi citea sub pătură *Povestirile lui Nick Adams*, de Hemingway, simțindu-se viril și masculin, în același timp. Ea fusese cel mai bun prieten al lui, iar cu două ore în urmă declarase că el nu are imaginație (sau că nu are suflet?). Cu o oră în urmă, îi apucase fața, își înfipisese degetele adânc în pielea de sub ochiul lui stâng și îl aruncase de pe fiul lor, care țipa. Cum îți revii după așa ceva?

— Sunteți Barry Cohen?

Un bărbat hispanic de vârstă mijlocie s-a apropiat de el. Purta o vestă mov groasă, cu un fel de insignă care îi demonstra, probabil, statutul înalt în elita Greyhound Lines. Până și între pereții cu gresie portocalie de o strălucire nucleară orbitoare ai Autorității Portuare reușise să-și păstreze perfect freza în stil pompadour.

Bărbatul a început să ridice oblonul ghișeelor de bilete, i-a făcut semn lui Barry să-l urmeze, apoi l-a închis la loc.

— Stați! a strigat Urechi de Iepuraș, în timp ce poarta s-a trântit în fața ei și a femeii Lay's. Și noi avem nevoie de bilete! Nu e corect!

Bărbatul s-a dus spre un fel de monitor conectat la o imprimantă. Scena i-a amintit lui Barry de Commodore 64, pe care îi plăcea să îl configureze în tinerețe.

— Îl știi pe Wayne, de la parter? l-a întrebat Barry pe bărbatul hispanic. Cel cu vestă verde.

Din imprimantă a ieșit un bilet pentru Richmond. Barry s-a uitat la ceas. Lui Sandy îi luase trei minute să rearanjeze

lumea pentru el. Urechi de Iepuraș și Lay's scuturau lanțul oblonului, cerând respect, dar bărbatul cu vestă mov nu avea ce să le dea.

Barry și-a mai târât o dată valiza pe scările rulante defecte, spre porți. Indianul de pe scări adormise cu capul în poală, lăsând în urmă suferința zilei. Barry s-a îndreptat spre Wayne cel cu vestă verde, de lângă poarta spre Richmond.

— Am bilet! a zis Barry.

— Știam eu că o să rezolvi, a răspuns Wayne.

— Pot să folosesc toaleta?

— Da, dar e defectă. Deci...

— Știu că trebuie să deblochezi liftul, să merg la etajul trei.

— Înveți repede, Barry, a zis Wayne.

Până să ajungă la etajul al treilea, un alt decor cu pereți portocalii și bariere galbene, furia lui Barry făcuse loc tristeții. *N-ar fi trebuit s-o sune pe Sandy!* Nu putea să se bazeze pe Sandy, pentru călătoria asta. Trebuia să își asume complet responsabilitatea. Fără Sandy, fără Seema, fără bone filipineze, fără bucătari estonieni, fără șoferi din Bangladesh. Nimeni, doar Barry Cohen luându-și soarta în mâini. Și-a scos telefonul și l-a închis. S-a uitat în jur. Toaleta era pustie. A ridicat capacul coșului de gunoi și a aruncat telefonul în el, după care a îndesat și un cocoloș de prosoape de hârtie.

S-a gândit să-și arunce și portofelul, dar cum ar fi plătit apoi pentru diverse? În schimb, s-a îndreptat spre o toaletă defectă și a vomitat.

Autocarul lui Barry s-a oprit pufăind în fața porții, un sunet plăcut, pe care și-l amintea clar din excursia lui la Richmond, din facultate. Lângă poartă era atârnată o poză alb-negru a companiei Greyhound în vremuri mai fericite, o ceremonie

de tăiere a unei panglici, prezidată de un ogar adevărat, pe a cărui banderolă scria LADY GREYHOUND. Pe autocar era trecută destinația AMERICA.

Mulți călători erau încă adormiți pe băncile murdare, cu căciulile trase peste ochi, să se ferească de lumina Autorității Portuare, și cu gurile deschise. De ce purtau căciuli de lână vara? Drogurile erau de vină? Le era frig din cauza drogurilor? Era ceva tandru la oamenii săraci care dormeau. Bătrâna din fața lui, cu respirație greoaie și ochi roz bolnăvicioși, avea un geamantan pe care scria CLARKSDALE, MS. Probabil că era o călătorie care dura mai multe zile. Uitându-se în jur, Barry începu să își imagineze Greyhound ca pe un mijloc de transport pentru afro-americieni, un mod de a-și reuni familiile pe un pământ neospitalier. Mai erau câțiva foști militari hispanici în uniformă și oameni de toate rasele, purtând brățări care probabil indicau eliberarea sau evadarea din vreo instituție, cu pieptul hainelor umed de transpirație. Încă putea să se întoarcă. Încă putea să simtă căldura spatelui fin și brun al soției lui pe piept. Dar nu putea să-i facă asta lui Shiva, a cărui față cuprinsă de convulsii de teroare fusese ultimul lucru pe care îl văzuse, în timp ce femeile îl smulgeau de lângă el. Instinctiv, a dus mâna la buzunar, dar nu mai avea telefonul.

Era liber.

Wayne o ajuta pe femeia care mergea la Clarksdale, Mississippi, cu bagajul ei mare. Înainte de Princeton, Barry avusese impresia că putea înțelege mai mult din ce se vorbea pe străzi, dar acum avea nevoie de subtitrare. Poate că Seema avea dreptate. Mai bine de douăzeci de ani în finanțe, și rămăsese fără imaginație. Trebuia să învețe din nou cum vorbeau oamenii din țara lui. Wayne ducea spre autocar bagajele bătrânei. Dacă restul țării era la fel de amabil ca Wayne?

— Vreau doar să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, i-a zis Barry în trecere, întinzându-i mâna.

— Ce-am făcut?

— M-ai văzut, pur și simplu.

— Ai grijă de tine, Barry, i-a zis Wayne.

Barry și-a imaginat un bar obscur din oraș, în care el și Wayne puteau să se îmbete criță și unde, pe un fundal cu palmieri luminați de neon și cu o barmaniță voluptuoasă, cu un tricou Coors, i-ar fi povestit despre Shiva. „Am avut un verișor exact la fel”, poate că i-ar fi zis Wayne, netezindu-și vesta verde. „Nu scotea o vorbă. Se tot rotea. Acum, lucrează la VA¹. Trei copii. Nu crede ce ți se spune. Nimeni nu știe nimic. Doctorii aștia.”

În fața porții, au trebuit să-i dea biletele șoferului de autobuz, un bărbat de culoare, scund, cu ochelari de soare și o geacă din piele pe care scria PUȘCAȘI MARINI. Barry i-a arătat biletul printat, așteptând să-l scaneze, dar șoferul voia să păstreze originalul.

— *Domnule!* a zis el. Trebuie să trimit biletul la Greyhound.

— Credeam că pot să-l păstrez pentru mine, a zis Barry. Ca amintire.

— *Domnule!* Trebuie să-mi dați biletul sau nu veți urca în acest autocar.

Barry a ezitat. Beția lui începea să se evapore, dar furia era încă acolo. Ce naiba se întâmplase cu oamenii amabili ca Wayne?

— Uite ce e, nu vreau să ne certăm din cauza unei bucăți de hârtie...

¹ Veterans Affairs – Departamentul pentru Afacerile Veteranilor se ocupă de programe și servicii destinate veteranilor americani (n. red.).

— *Domnule!* Aveți de gând să stați acolo și să-i faceți pe toți să aștepte sau îmi dați biletul? Trebuie să vă hotărâți.

Barry s-a uitat de sus la șoferul de autocar. Putea să facă asta, pentru că era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt ca el. Dar nu mai avea telefonul și nu o mai avea pe Sandy, așa că nu putea să facă nimic. Trebuia să i se supună celui veteran din Vietnam scund și butucănos, cu permis de conducere pentru autobuze de linie, emis de statul New York. Trebuia să îi dea biletul, singura dovadă că avea voie să urce în autobuzul acela, că putea să își ducă la bun sfârșit călătoria la Richmond. Trebuia să fie sigur că partenerul lui, șoferul de autocar, nu îl va da jos din autobuz la un moment dat, la fel cum băieții lui Barry trebuiau să aibă încredere în el în perioada bonusurilor, după un an bun. Nu că el mai avea cine știe ce ani buni.

I-a dat biletul.

— *Mulțumesc!* a zis șoferul de autobuz, ochii lui rotindu-se vizibil în spatele ochelarilor de soare, într-un fel ce ar fi trebuit să le dea de înțeles celorlalți care așteptau la rând să se comporte frumos sau să înfrunte umilirea.

Nici măcar nu observase că Barry era *rănit*, că sângera.

În interiorul autobuzului era o lumină slabă de neon, ca într-un club de noapte secret. Puțea a urină și a dezinfectant, care, prin mirosul lui grețos, făcea ca urina să pută și mai tare. Barry nu avea de gând să întrebe dacă aceea era procedura standard sau dacă ceva nu era în regulă, dar a observat că majoritatea pasagerilor se grupau departe de toaletă. Învăța o altă regulă Greyhound. *Stai în față.*

De asemenea, și-a dat seama că geamantanul lui cu cele șase ceasuri prețioase nu va încăpea niciodată în compartimentele de deasupra. Putea să pună geamantanul în cala autocarului, cum făceau ceilalți, dar ideea ca propriile

ceasuri să fie acolo, înghesuite de bagajele grosolane ale altora, era prea mult. Putea să se predea, putea să se supună, putea să-și deschidă nările pentru Imperiul de Mirosoare Greyhound, dar nu va permite să se întâmple ceva cu ceasurile lui. Și-a înghesuit bagajul pe scaunul de lângă el.

Șoferul autocarului a urcat și el.

— Numele meu este [ceva neinteligibil] și voi fi conducătorul autobuzului dumneavoastră până la Richmond. Funcționează prizele? Un simplu da sau nu.

S-au auzit câteva da-uri somnoroase, când oamenii și-au băgat în prize electronicele. Șoferul s-a întors spre femeia de pe primul rând.

— *Doamnă*, locul acela este rezervat pentru persoane cu handicap.

Un cotcodăcit hispanic blând:

— Io handicapată.

— Sunteți handicapată? Ce problemă aveți?

— Io *merrreu* stau în faț'.

— *Doamnă*, dacă îmi întoarceți vorba, nu veți călători cu acest autobuz. Asta e clar. Acum, am întrebat ceva, iar dumneavoastră îmi veți răspunde. În ce fel sunteți handicapată? Ce problemă aveți?

— Genunchiu', mă doare.

— Mă rog, și pe mine mă doare genunchiul. Acum, care este *adevărata* dumneavoastră problemă? În ce fel sunteți handicapată? *Doamnă*. Nu mă contraziceți. *Doamnă!* Răspundeți la întrebare: în ce fel sunteți handicapată?

Barry a urmărit discuția până la concluzia ei logică, după care femeia slabă de genunchi și-a târșâit picioarele spre zona mai pișăcioasă a autocarului, încă mormăind ceva despre genunchii ei. Era uimitor să asști la așa ceva. În lumea lui Barry, nu puteai să exerciți un control complet asupra

soției, sau a copilului tău, sau chiar asupra multora dintre angajații tăi, fără repercusiuni. Existau măsuri de protecție subînțelese. Avocați. Asistenți sociali. Presa. Dar autoritatea șoferului de autocar era totală. Barry a început să suspecteze ceva legat de țara noastră. Că, în fond, eram puternic înregimentati și militariști. În ciuda etosului nostru de cowboy, chiar eram cu toții sub ordine și tot ce spuneam sau făceam în semn de protest putea fi considerat „răspuns obraznic” și puteam fi dați jos din autobuz. Greyhound era ca o divizie a armatei noastre. Iar Barry era un soldat.

S-a auzit motorul pornind. Barry s-a uitat la ceasul Nomos, cu cadranul Bauhaus crem dispărut în beznă, dar cu inconfundabila formă delicată și feminină a anselor lui. Știa ceva. Spre deosebire de numeroasele divorțuri de tabloid ale prietenului său Joey Goldblatt, el va pune capăt mariajului său cu o grație neobișnuită. Chiar și în eșec, el va fi un exemplu, iar într-o bună zi, mulți ani de acum încolo, Seema îi va spune: „Mă bucur că ai avut curajul să-i pui capăt. Mă bucur că ai știut când să fugi.”

Iar acum se va întâmpla acel lucru măreț, acel lucru măreț la care visase în fiecare zi când se uita pe geamul clădirii de birouri din Astor Place, la tinerele pline de viață în hanorace mov de la NYU, care se învârteau după-amiaza târziu prin magazinele din St. Mark's Place. Autobuzul urma să cotească pe după niște colțuri întunecoase, periculoase, iar apoi, cu toată viteza înainte, va ieși în lumina scânteietoare a unui pasaj abrupt din Manhattan, cu orașul estompându-se sub el, iar apoi dispărând în urmă.

Dar nu s-a întâmplat așa. Au trecut pe lângă o cabină de dispecerat, cu un indicator pe care scria SIGURANȚA ÎNAINTE DE TOATE, iar apoi au ajuns imediat afară, pe Forty-first Street, care era pustie, au trecut pe lângă un Yotel, orice o fi

fost asta, și pe lângă un indicator pe care scria SUNSPIRE. TRATAMENT PENTRU DEPENDENȚĂ, ÎN CARE POȚI AVEA ÎNCREDERE. Și imediat au traversat în viteză tubul fluorescent pustiu al tunelului Lincoln.

De cealaltă parte a Râului Hudson, la patru dimineața, Manhattan era în mare parte cufundat în întuneric, ca o versiune preolandeză a sa. Pentru prima dată, părea vulnerabil. Așteptând cine știe ce soartă necunoscută. S-a uitat peste umăr, încercând în van să zărească silueta întunecată și transparentă a zgârie-norului în care locuia, a lui Shiva, care strigase în noapte, declanșând icnetele torturate ce urmașeră, cu Seema și bona răbdătoare lângă el, îmbrățișând pe rând trupul mic al fiului său, ca să-i ofere stimulii senzoriali de care avea nevoie pentru a ști că încă era pe linia de plutire în lume.

*

Cina fusese ideea soției lui. A ei și a doctoriței din Hong Kong. Toate lifturile din clădirea lor erau conectate la etajele individuale ale rezidenților, astfel că rareori te întâlneai cu vecinii, dar Seema și doctorița din Hong Kong se întâlniseră pe hol și începuseră să discute, cum au femeile tendința să facă. Acum, asta nu era chiar o remarcă sarcastică a lui Barry la adresa femeilor. Pălăvrăgeala era principala *lui* activitate. Biroul era invadat de analiști și de tot felul de genii într-ale cifrelor, jumătate din personalul lor părănd să vină acum de la MIT sau de la alte instituții similare mai puțin înzestrate, din întreaga lume, în timp ce princetonienii lași în umeri și fermecători, ca Barry, erau lăsați să se ocupe de imaginea de ansamblu, reținându-le în fiecare an unor tipi pe nume Ahmed, de la Autoritatea pentru Investiții din Qatar cele două procente din activele

pe care le aveau în administrare.¹ El făcea asta vorbindu-le în cel mai deschis și mai cordial stil posibil, de fost atlet. În sfârșit, toate orele în care exersase în fața oglinzii „tacticile de împrietenire”, pe vremea când era la școala gimnazială Louis Pasteur, dăduseră roade. „Cel mai prietenos tip de pe Street”, îi zisese odată un tânăr confrate. Nimeni altcineva nu putea să piardă bani trei ani la rând și să fie sunat în continuare de Ahmezii din toată lumea. Era foarte mândru.

Cina. Fusese felul Seemei de a uita de diagnosticul lui Shiva pentru o vreme și de a se întoarce la ce făceau cel mai bine soțiile bancherilor, și anume să construiască cu grijă o viață de familie. După cum s-a dovedit, doctorița din Hong Kong era căsătorită cu un scriitor pe care Seema îl citise și îl admira. Un scriitor? În clădirea *lor*? Unde chiar și apartamentele cu un singur dormitor, cu vedere spre partea din spate a unui local care vindea taco, începeau de la trei milioane? Ceva nu-i sunase bine lui Barry, dar o lăsase baltă.

Seema era genul care citea, una dintre chestiile artistice care îl atrăseseră mereu la ea. Citea genul de cărți la care majoritatea oamenilor sănătoși la cap renunțaseră de mult timp. Scriitorul, unul dintre preferații ei, era din Guatemala și scria un fel de fantasy despre situația politică de aici, care nu era una bună. Barry i-a căutat poziționarea pe Amazon – 1 123 340 –, iar după ce a citit o pagină din romanul lui a înțeles cum ajunsese pe poziția aceea. Proza era obscură. Erau o grămadă de acronime ale partidelor politice locale și ale bandelor organizate, plus o mulțime de termeni spanioli și cuvinte care fuseseră lăsate netraduse, fără

¹ Fondurile speculative taxează de obicei investitorii conform „regulii 2 și 20”, adică 2% din suma investită anual, la care se adaugă 20% din profit (n. red.).

niciun alt motiv întemeiat decât acela de a ironiza faptul că Barry era alb. Nu că Barry era un filistin. Avea o specializare secundară în scriere, la excelentul program de scriere creativă de la Princeton. Fondul lui de investiții, *This Side of Capital*, era numit după primul roman al lui Fitzgerald¹, care se desfășura printre clădirile gotice ale universității lui. Își închiriasse birourile într-un monolit nou din Astor Place, cu vedere spre vestita, cândva boema St. Mark's Place, în semn de recunoaștere a scurtei lui scânteii creative. Chiar și visurile lui de a străbate țara noastră cu autobuzul erau însoțite de ideea ca într-o bună zi să-și aștearnă călătoriile pe hârtie. *Pe drum*², dar într-un stil meditativ, de vârstă mijlocie.

— Ai spus că nu va fi ceva formal, a zis el, când a văzut-o pe Seema îmbrăcându-se cu o rochie pe care știa că o ținea pentru ocazii la care trebuia să facă impresie.

Unul dintre numeroasele lucruri de bifat când venea vorba de căsătorie era să se însoare cu o femeie prea ambițioasă ca să ajungă să se îngrașe vreodată. Cu siguranță, Seema, care atunci când o cunoscuse abia terminase facultatea de drept la Yale și avea o slujbă administrativă, croindu-și drum spre culmile domeniului juridic sau ce mai rămăsese din el, îndeplinea cerința aceea. Totuși, rochia îi scotea în evidență fiecare centimetru al corpului și se mula provocator pe fundul ei mare, magnific. Asta l-a deranjat pe Barry și mai mult. De ce se gătea pentru scriitorul ăla și soția lui?

Peste salonul privat din dormitorul lor, peste holul cu parchet strălucitor din lemn masiv, peste cele trei camere

¹ Romanul de debut al lui F. Scott Fitzgerald, *This Side of Paradise* (1920), publicat în română sub titlul *Dincoace de Paradis*, traducere de Virgil Stanciu, Editura Polirom, 2005 (n. red.).

² Aluzie la *On the Road* de Jack Kerouac. În română, *Pe drum*, traducere de Cristina Felea, Editura Polirom, 2012 (n. red.).

de zi succesive, separate de șemineele cu două fețe, și peste dormitorul confortabil al bonei, micile țipete stridente ale lui Shiva străpunseseră aerul, perforând scena atemporală dintre doi oameni civilizați, unul puternic, celălalt frumos, care se pregăteau pentru o seară de cultură și spirit.

— Nu poți să îmbraci ceva mai bun? a zis Seema. Vineyard Vines¹ merge la o petrecere la piscină, în Westport. Arăți de parcă încă le-ai vinde acțiuni bătrânelor doamne de la Morgan.

De când cu diagnosticul, Seema spunea lucruri de genul acesta. Parcă avea mereu la îndemână un stilou mic, cu penița îmbibată în cruzime. Era extenuată, știa. Extenuată, pentru că el nu contribuia cu nimic la îngrijirea lui Shiva și, cu toate că ea o iubea pe bonă, să ai un copil cu un astfel de diagnostic însemna, în esență, să fii CEO-ul propriei mici afaceri. „Nu e ca și cum ar avea un job adevărat”, s-a gândit el, cu nu mai puțină cruzime. Nu că era în totalitate vina ei. În breasla lui Barry, să te însori cu o femeie educată și să o scoți de pe piața muncii era un mod de a transmite că ai succes.

— Să-i fut pe ăia de la Morgan, uite *aici!*

A ieșit din dressing îmbrăcat cu o vestă Citi, pe care o avea de la un eveniment unde se jucase golf. Seema stătea la masa de machiaj, cu buzele rujate și privirea tăioasă. Spre deosebire de soțiile albe, ea putea să poarte multe grame de aur în jurul gâtului, minunata nuanță a pielii ei prinzându-i strălucirea. Așa cum observa Barry uneori, nevenindu-i să creadă, era o frumusețe de douăzeci și nouă de ani, de care o singură persoană din univers nu reușise să se îndrăgostească cu disperare, iar persoana aceea era chiar el. Dar

¹ Brand exclusivist de îmbrăcăminte *casual*, cunoscut pentru produsele sale scumpe și de calitate (n. red.).

oare Shiva o iubea? Va fi vreodată capabil de iubire? Așa păreau să sugereze extrasele pe care Seema i le trimisese la birou, că diagnosticul lui era doar un alt fel de a exista. „Nu e o tragedie”, îi scrisese ea, cu scrisul ei de mână sigur, pe un bilețel lipit de cel mai recent studiu științific pe care Barry nu se putea hotărî să îl citească.

— Deci seara asta va fi o glumă pentru tine? a zis Seema.

Vocea ei furioasă avea propriul registru profund, conferit de whiskey.

— Te tot plângi că nu ne cunoaștem vecinii. Ei bine, uite ocazia să îi cunoști pe unii cu adevărat interesanți. Eu, de exemplu, vreau să fac impresie bună.

Barry a ridicat din umeri, și-a dat jos vesta Citi și a aruncat-o pe pat.

— Mă duc să aleg un ceas, a zis el, îndreptându-se spre seiful cu ceasuri, unde obiectele pe care le dorea cu adevărat se roteau lin în cutiile lor.

Luis și Julianna Goodman locuiau într-un apartament mult mai mic, la etajul al treilea. Ca un avion de cursă lungă, clădirea lor era împărțită în segmentul economic, business și clasa întâi. Primele unsprezece etaje aveau câteva apartamente, fiecare dintre ele cu cel mult trei dormitoare, și erau locuite de milionari de nivel mediu din zona de „vânzări” a finanțelor, directori executivi de la Goldman și alții asemenea, cu soții aflate la primul sau al doilea copil. Următoarele unsprezece etaje aveau câte un singur apartament pe nivel și aparțineau directorilor de fonduri speculative și firmelor de capital privat, la care se adăugau un model argentinian și iubitorului ei fotbalist, care petreceau în New York cel mult o săptămână pe an. Ultimele trei etaje îi aparțineau lui Rupert Murdoch.

Liftul a glisat rapid de la etajul douăzeci și unu la etajul al treilea, Seema, în rochia ei elegantă, privind drept în față, Barry uitându-se la ceasul Nomos Minimatik, o alegere deșteaptă, dat fiind că în reclamă se spunea că era un ceas perfect pentru suflete creative, precum arhitecți și scriitori. Ceasul stătea pe încheietura lui precum un obiect dintr-un univers poleit și bine pus la punct și transmitea exact ce fel de bărbat era Barry Cohen.

Soții Goodman i-au întâmpinat la ușa apartamentului lor. Luis Goodman era înalt și la fel de chipeș cum sugera coperta cărții lui și vorbea suspect de bine engleza americană a oamenilor educați, perfect chiar. Avea un ceas IWC Pilot, nu unul vintage, dar cu aspect vintage, genul pe care Barry nu putuse să îl poarte niciodată. Era îmbrăcat cu o cămașă albă Brooks Brothers¹, descheiată la gât. Soția lui era aproape la fel de minunată, înaltă și bine făcută. Ea avea la încheietură un Jaeger-LeCoultre Reverso vintage, un ceas pe care colonialiștii britanici obișnuiau să îl poarte când jucau polo. Femeile s-au îmbrățișat încântate. Văzându-le, Barry și-a dat seama cât de închisă era soția lui în apartamentul lor de trei sute șaptezeci de metri pătrați, cu diagnosticul lui Shiva și cu soțul ei lipsit de sentimente. Ca să-i facă-n ciudă, poate, pe încheietura Seemei nu era niciunul dintre numeroasele ceasuri pe care i le cumpăraseră el, inclusiv un Cartier Crash de șaptezeci de mii de dolari, un ceas care intenționat arăta de parcă fusese deformat într-un accident de mașină. A observat că doctorița din Hong Kong purta blugi și o bluză decentă de vară, probabil, de la APC sau așa ceva (de unde își cumpăra Seema adidașii), iar aspectul ei relaxat făcea de răs rochia sinuoasă a Seemei și formele corpului ei parfumat.

¹ Cea mai veche marcă de îmbrăcăminte din America, care a funcționat neîntrerupt din secolul al XIX-lea (n. red.).